

spektion, der har været, og det er saa stridende mod al sund Fornuft og Humanitet. Lad mig blot her nævne, at Fangerne paa Vridsløselille og vel ogsaa paa Horsens Tugthus i Aaringer ikke have kunnet faa udleveret Papir til Klosettet. Det er blevet nægtet dem. Jeg modtog for et halvt Aars Tid siden et Brev fra en Lærer ved Vridsløselille, om jeg vilde modtage en ung Mand, som havde hendsiddet paa Vridsløselille i 4 Aar, og som tidligere havde været der i 8 Maaneder; han havde ogsaa været paa Flakkebjerg. Jeg har tidligere haft Lejlighed til at omtale dette unge Menneskes Lidelseshistorie her i Salen, og jeg skal ikke komme nærmere ind paa den i Aften. Læreren skrev til mig, om jeg ikke, da jeg havde beskæftiget mig med denne unge Mands Affærer, kunde tage ham hjem til mig i nogen Tid. Jeg havde ham saa hjemme i 4 Maaneder. Det var netop et af disse abnorme, sindssvage, defekte Børn, som jeg omtalte, da jeg beskæftigede mig med Børneforsorgen. Nu er det endelig lykkedes, efter at han har været anbragt paa Flakkebjerg, en Gang i 8 Maaneder og senere 4 Aar paa Vridsløselille, at faa Myndighederne til at indlægge ham til Observation. Nu er man endelig klar over, at denne Dreng er helt abnorm. I de 4 Maaneder, jeg havde ham, gjorde jeg den samme Iagttagelse som Dr. Wimmer paa 6te Afdeling. Drengen havde udtalte typiske Tegn for degenererede, abnorme Børn, hyppige stærke Næseblodninger, var meget graadig, og naar det var varmt, havde han Hovedpine og var fuldstændig uden Sands og Samling. Alle hans Handlinger vare rent uvilkaarlige og instinktmæssige. Der var intet fra min Side at klage over. Han hørte til de Personer, som ufornuftige Folk vilde kalde dovné, han kunde ganske simpelt ikke bestille noget. Han gik til Arbejde med megen Energi; men i Løbet af faa Minutter sløjede han af, for til Slut overhovedet ikke at kunne bestille noget. Denne Dreng havde man pryglet paa Flakkebjerg, fordi han var dovné; denne Dreng havde siddet omtrent 5 Aar paa Vridsløselille og i disse 5 Aar ikke bestilt andet end at lave Halmhylstre. Da de overgav denne Dreng til mig, var det et Dyr, de gav mig. De havde yderligere ødelagt ham i Fængslet. Jeg havde i Løbet af de 4 Maaneder Lejlighed til at tale med ham om meget; man kunde godt føre en sammenhængende Samtale med ham. Bl. a. spurgte jeg en Dag: Var der Kloset i Deres Celle, Christensen? — Ja. — Hvad Slags Papir fik De udleveret? —

Jeg fik intet Papir. — Jo, De fik da vel Papir? — Nej! — Ja, men har De bedt om det? — Han havde bedt om det en af de første Dage, han var paa Anstalten, men det var blevet nægtet ham. — Har De aldrig siden faaet Papir udleveret? — Nej! — Da jeg senere kom til at tale med Pastor Bielefeldt, der er Sekretær for Fængselshjælpen, omtalte jeg disse Forhold, og han sagde: Ja, men det er en gammel Historie, de faa ikke Papir udleveret; det gøre de heller ikke paa Horsens Tugthus. Men der er de Forhold, som ere lige saa graverende. Der udleveres til Halvdelen af Fangerne paa Vridsløse ikke Lomme-tørklæder. Det er en Forraaelse, en Forsimpling, der her finder Sted, af de der anbragte Personer, og det er uforstaaeligt, at en Inspektion for Fængslerne kan sidde saadant noget overhørigt.

Det maa man lade Alberti, at han havde en lille Smule Interesse for disse Forhold, og da der blev klaget til ham over det, skred han ind. Det, han væsentlig interesserede sig for, var dog ikke saa meget Papir til Klosetbrug som en bedre Forplejning af Straffefangerne. Jeg havde for nogen Tid siden, da jeg besøgte to Arrestforvarere, Lejlighed til af dem begge uden nogen Foranledning fra min Side at erfare, at de vare blevne meget overraskede for to Aar siden ved at faa et Cirkulære fra Justitsministeren om, hvad Fangerne skulde have at spise, og det var megen og god Mad. Der er ingen Tvivl om, at Alberti i stille Stunder har tænkt, at den Tid kunde komme, da han selv kom derind, og saa var det rart at faa god Mad. Og det er godt, vi vide, at i den Henseende lide vore Straffefanger ingen Nød. Men i andre Henseender ere Forholdene under al Kritik, og den Overfængselsinspektør der er, er en daarlig Overfængselsinspektør, for naar Forhold, der have været utilladelige, ere rettede, er det ikke ham, der har bevirket det, men det skyldes udenforstaaendes Kritik.

Jeg vil i denne Anledning spørge den højtærede Justitsminister, om der ikke kunde blive givet Rigsdagens Medlemmer Kort eller Ret til at bese enhver af vore Straffeanstalter, bese de Institutioner, der sortere under ham. Da jeg for 4 eller 5 Aar siden sendte et Telegram til Alberti, om jeg kunde faa Adgang til at bese Vridsløselille, fik jeg Nej. Senere, da jeg fremdrog Sagen her — ja, den højtærede Landbrugsminister kan huske det, det var en meget munter Tale, Alberti holdt. (Stemmer: Den forhenværende Landbrugs-